

Zdzisław Augustynek

Autobiografia

Filozofia Nauki 3/4, 9-10

1995

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Zdzisław Augustynek

Autobiografia

Urodziłem się 25 listopada 1925 r. w Jordanowie.

Filozofię studiowałem w Uniwersytecie i Politechnice we Wrocławiu w latach 1946-1950, uzyskując w 1950 r. magisterium. Uczyłem się przede wszystkim u Profesora Henryka Mehlberga oraz Profesor Marii Kokoszyńskiej-Lutmanowej. Urlopowany z Uniwersytetu Wrocławskiego — odbyłem w latach 1951-1955 doktoranckie studia filozoficzne w Uniwersytecie Moskiewskim, gdzie w 1955 r. uzyskałem stopień doktora filozofii na podstawie rozprawy *Znaczenie filozoficzne szczególnej teorii względności*; promotorem mej pracy był tamtejszy fizyk i filozof Chalil' M. Fatalijew.

W 1962 r. habilitowałem się w Uniwersytecie Jagiellońskim na podstawie rozprawy *Determinizm fizyczny*, którą recenzowali Profesorowie: Kazimierz Ajdukiewicz, Roman Ingarden oraz Janina Kotarbińska. W rezultacie nadano mi stopień doktora habilitowanego w zakresie filozofii.

W roku akademickim 1966/1967 — jako stypendysta Fundacji Fulbrighta — przebywałem w USA, gdzie przeprowadzałem badania w Uniwersytecie Harvarda (u Hilarego Putnama), w Uniwersytecie w Pittsburghu (u Adolfa Grünbauma) oraz w Uniwersytecie w Chicago (u Henryka Mehlberga).

W latach 1949-1955 pracowałem jako asystent w Uniwersytecie Wrocławskim, a w latach 1955-1977 w Uniwersytecie Jagiellońskim kolejno jako: adiunkt (1955-1963), docent (1963-1971) oraz profesor nadzwyczajny (1971-1977) — po nadaniu mi tego tytułu w 1971 r. W marcu 1977 r. zostałem przeniesiony do Uniwersytetu Warszawskiego, gdzie pracuję nadal jako profesor zwyczajny — po otrzymaniu tego tytułu w 1977 r.

W Uniwersytecie Jagiellońskim kierowałem najpierw Zakładem Filozofii Przyrody (1957-1963), później Katedrą Filozofii Nauk Przyrodniczych (1964-1969), wreszcie Zakładem Filozofii Nauk Przyrodniczych (1969-1977). W latach 1967-1969 pełniłem funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Filozofii UJ, a w latach 1969-1974 — funkcję

dyrektora tegoż Instytutu. Po przeniesieniu do Instytutu Filozofii UW kieruję od 1977 r. Zakładem Filozofii Nauki. W latach 1977-1983 kierowałem równocześnie Pracownią Filozoficznych Problemów Fizyki w IFiS PAN.

Jestem członkiem Polskiego Towarzystwa Filozoficznego. Od 1993 r. jestem przewodniczącym Rady Programowej kwartalnika *Filozofia Nauki*.

Dziedziną moich badań jest filozofia fizyki, w szczególności — ontologia fizyki.

W latach pięćdziesiątych zajmowałem się głównie problematyką przyczynowości i determinizmu. Później skoncentrowałem się na problematyce filozofii czasu, opierającej się na teorii względności. Moje wyniki poznawcze w tym zakresie dotyczą: (1) natury czasu (i czasoprzestrzeni) — jego różnych możliwych definicji, ich przesłanek i konsekwencji; (2) ważnych grup własności czasu i ich filozoficznych koneksji — przede wszystkim własności topologicznych czasu oraz tzw. jego własności symetrii: jednorodności i anizotropii; (3) relacyjnie pojmowanych: przeszłości, teraźniejszości i przyszłości — oraz ich związków ze stawaniem się i istnieniem.

Od połowy lat osiemdziesiątych zająłem się konstrukcją tzw. ewentyzmu punktowego, który moim zdaniem stanowi adekwatną ontologię fizyki relatywistycznej — implikując zarazem realizm mnogościowy.